

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

024.4(064.5)

Szerző: *mán*
 Cím: **Komoly dolgokról - játékosan**
 A József Attila olvasómozgalom beszámolójából

Forrás: *Magyar Pannón*
 (Hely) *Bp.*
 (Idő) *1964. dec.*
 (Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely

Idő

Személy

Helyszám

A kis füzet már tavaly is sok kézben megfordult. Sokan nézegették az „útmutató a József Attila-olvasómozgalom résztvevői számára” íródott füzetet. Nézegették, barátkoztak vele, de csak nagyon kevesen akadtak, akik vállalkoztak is arra, hogy részt vesznek ebben a mozgalomban. Ezért érthető, hogy tavaly nem zárult jó eredménnyel a mozgalom, kevés fiatal számolt be olvasmányairól.

Miért, talán az MPI-ben nem olvasnak a fiatalok?

Nem, ezt nem lehet mondani. Olvasnak, sokan olvasnak, és rendszeresen olvasnak. Igaz, vannak, akik nem mindig válogatják meg, hogy mit, de épp az ő segítségüket szolgálná az, ha részt vennének a mozgalomban. Hiszen a kötelező és az ajánlott irodalom helyes irányba vezetné az irodalmi igényüket.

S ebben az évben nagy a javulás, e téren, eddig már 234 fiatal kapta meg a bronz-, illetve az ezüstfokozatú jelvényt. S ez nem lebecsülendő eredmény. De a legutolsó beszámoltatás megmutatta azt, hogy az eddigi munkában mi volt a baj, hogyan lehetne úgy csinálni, hogy egyre több és több fiatal olvassa el a magyar és a világirodalom klaszszikusainak alkotásait és számoljon be olvasmányairól.

Eddig sok baj volt, mert adminisztratív módon folytak a beszámoltatások. Mechanikusan, iskolásan. Mikor, hol született a mű írója, mi a regény tartalma, eszmei mondanivalója, kik a szereplők stb. Ehhez pedig nem volt elég, ha elolvasta valaké a könyvet, meg is kellett tanulni, még hozzá iskolás módszerrel. S ez a fajta irodalom tanítás, még az iskolában is elveszi a diákok kedvét a tanulástól, sőt, egy életre a kedvet, hogy az irodalom barátja lehessen. De hát a mozgalom pontjaiban ilyenfajta utasítások szerepeltek, s ezt betartották, az igazságos elbírálásokért. Ez a rendszer viszont egy sereg fiatalban félelmet ébresztett, nem szívesen vállalkoztak arra, hogy olvasmányaikról többek előtt beszámoljanak.

Most azonban meglátta és megtanulta a KISZ vezetősége, hogy hogyan is lehet ezt csinálni.

Hogyan? Játékkal.

A legutolsó beszámoltató, amelyet Mikó Zoltán, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár vezetője tartott, nem is beszámoló volt, hanem hangulatos, játékos, ahol barkóba és egyéb társasjáték keretében folyt a „beszámoltatás”. Így

aztán senki sem izgult, s aki pedig előtte „magolt”, rájött, hogy milyen rosszul tette. Mert nem az a legfontosabb, hogy pontosan tudjuk, hogy mikor írta a könyvet a szerzője (persze, ez sem árt), hanem az, hogy el tudjuk mondani *benünk* milyen érzéseket váltott ki a könyv, *véleményünk* szerint miről és kinek íródott. S akik így készültek erre a beszámolóra, azok mind-mind ezüstéremmel tértek haza.

Igaz, eleinte nem ment könnyen. Szokatlan volt például a „Háború és béke” című könyv egy jelenetéről rádióriportként beszámolni. Szokatlan, de érdekes játék, mert, aké olvasta a könyvet, arról a riporterkedés alatt meg lehetett állapítani, hogy érzi, érti is, amit olvas, s akik pedig nem olvasták, érdekes képet, sőt, kedvet kapnak a könyv elolvasásához. (Smidth Róbert, aki a közönség sorából vállalkozott a riportereskedésre, igazán jól oldotta meg feladatát.) S szokatlan volt az is, hogy elmondtak egy verset, s hallomás után kellett megállapítani íróját és címét. A vers nem volt közismert, Ódor Júlia ipari tanuló érdeme, hogy a stílusból, rimből jött rá, hogy Ady Endre versét hallotta.

Érdekes volt még a szellemi tozó is. A résztvevők 12 kérdésre válaszoltak 1, 2, x jelöléssel, akárcsak az „igazi” tónál. Csakhogy itt nem a szerencse, hanem a tudás döntötte el, ki hány találatot ér el. (Ennél a feladatnál ugyancsak Ódor Juli és Bíró Kati volt, aki a legtöbb sikerrel szerepelt.)

Ilyen és ehhez hasonló játékos kérdések szerepeltek a beszámolón, úgy, hogy a résztvevők csodálkoztak a legjobban, amikor kiderült, hogy most ők tulajdonképpen „feleltek” ezüst-, illetve bronzjelvénytulajdonosokká váltak.

A játék, akarom mondani beszámoló, igen jól sikerült, s e nyomán, biztos, több vállalkozó akad, az ilyen és ehhez hasonló színvonalon megrendezendő többi beszámolóknál.

—mán